

kastet ikke skeet saa fuldstændigt, som det i saa Fald formenes at burde skee, og vi foreslaae derfor en forandret Redaction.

Efter Beskaffenheden af Lagthingets Virksomhed og de øvrige derfor anførte Grunde, have vi Intet at indvende mod at sætte 25 Aars Alderen istedetfor 30 Aar.

Naar dernæst Udkastet istedetfor den i Loven af 26de Marts f. A. fastsatte Afgiftsydelse har stillet Bestdelse af eller Eiendomsret til visse faste Eiendomme, saa maae de af Udvalgets Medlemmer, som kjende de locale Forhold, formene, at disse Forhold gjøre det betænkeligt, at vedtage Udkastets Bestemmelser, da de rettlige Adkomster til de faste Eiendomme ikke ere i en saadan Orden, at det jo vilde medføre megen Forvikling og Vilkaarlighed at knytte Valgretten dertil, da den, der har samme Værdie i Jordegods, men blot indengaards eller blot udengaards, maatte være ligesaa berettiget, som den, der har begge Slags, og da en Gylben Jord ikke har nogen fast og bestemt Værdie, men endog en meget forskjellig.

Da nu derhos saavel Grundloven og Valglovene til Rigsdagen som det af det ærebe Landsthing vedtagne Forslag til en Valglov for Landcommunerne tale mod at knytte Valgretten til visse faste Eiendomme, saa kan Udvalget ikke anbefale den omhandlede Deel af Udkastet. Vi see os overhovedet ikke istand til at foreslaae nogen fra Formuen hentet Betingelse, der her vilde være at foretrække for Afgiftsydelse, og ligesom vi ansee denne principrigtig, navnlig med Hensyn til Lagthingets communale Egenkab, saaledes formene vi, at man forsaavidt bør vende tilbage til Loven af 26de Marts f. A., dog med den nærmere Bestemmelse, at Afgiftsydelsen kommer i Betragtning, hvad enten den skeer ved Arbeide eller ved paalignet Pengebidrag, og at frivillig Ydelse af „et Bidrag, der dog ikke maa være ringere end det mindste, der ydes i Arbeide eller efter Paaligning“, giver samme Ret, hvorved opnaaes, at Thorshavns Beboere i Almindelighed vilde eller dog kunne faae Udgang til at udøve Valgretten. I al Fald formenes det, at, saalænge Forholdene ikke ere mere ordnede og udviklede paa Færøerne, kan man hjælpe sig dermed; men det er at vente,

at iblandt Andet Handelens Frigivelse vil bevirke et Omsving i de færøiske Forhold, der senere kan opfordre til Forandring af deslige Bestemmelser.

Paa disse Grunde indstille vi, at § 2 afkastes saaledes: „Valgret til Lagthinget tilkommer enhver uberygtet Mand, som har Indfødsret, naar han har fyldt sit 25de Aar, og i det sidste Aar før Valget har havt fast Bopæl i det Præstegjeld, hvori samme foregaaer, og har ydet Afgift i Arbeide for Communen eller i lignet Pengebidrag til et af de under Lagthingets Bestyrelse henhørende Fonds eller Kasser, saa og naar han frivillig har ydet et Bidrag af fornævnte Størrelse til et af bemeldte Fonds eller Kasser, dog med følgende nærmere Bestemmelser og Indskrænkninger:“

„a) Ingen kan ansees som uberygtet, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling.

„b) Ingen, som staaer i privat Tjenesteforhold, kan udøve Valgret, medmindre han har sin egen Huusstand.

„c) Ingen kan udøve Valgret, som nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, eller som har modtaget saadan Hjælp, medmindre den er tilbagebetalt eller estergiven.

„d) Ikke heller kan Valgret udøves af den, som er sat under Børgemaal, eller hvis Bo er under Opbud- eller Fallit-Behandling“.

§ 3.

At den, der skal være valgbar til Lagthinget, bør have fast Bopæl paa Færøerne, og at den indskrænkede Valgbarhed bør finde Sted i Henseende til Halvdelen af de Lagthingsmænd, som hvert Præstegjeld har at vælge, hvilket sidste bliver muligt ved Forandringen af Antallet efter § 1, ansee vi for hensigtsmæssige Bestemmelser.

Foraavidt Henvisninger til Loven af 29 Decbr. 1850 § 7 efter Lagthingets Forslag bortfalder, trænger Udkastets § 3 til en Omredaction, i Overensstemmelse med hvad vi have bemærket om § 2. Vi indstille derfor, at i første Linie imellem „er“ og „enhver“ indskydes „med de i § 2 under b, c og d nævnte Undtagelser“, hvorefter i anden Linie de Ord „er raadig over sit Bo“ udgaae.